

som Myndighederne sad inde med eller kunde sidde inde med.

Jeg tror ogsaa, at hvis Statsministeren ikke havde optraadt saaledes paa Møderne, men der dør havde lydt de samme Toner som i Ministerens Forelæggelsestale og ogsaa i den ærede Ordførers Tale, nemlig rent saglige, vilde heller ikke Regeringens Hovedorgan, „Social-Demokraten“, have fremsat alle sine Angreb. Og jeg tror, at det vilde have været det bedste og det værdigste. Er der imidlertid noget at angribe, lad det saa komme frem, og lad os faa Ro. Jeg er enig med den højtærede Statsminister, naar han siger: lad os faa Ro om disse Sager. Men lad os saa ogsaa faa Regeringens Hovedorgan til at tie stille.

Jeg skal gøre en personlig Bemærkning. Jeg er blevet angrebet af de Herrer Direktører. Jeg havde ikke ventet det, thi Samarbejdet mellem os havde i og for sig været godt, uagtet der paa flere Punkter var yderst forskellige Anskuelser. Men Direktørerne gjorde et godt Arbejde for at føre Bestyrelsens Plan ud i Verden, da den var blevet vedtaget. Jeg synes, at Indholdet af Direktørernes Erklæring kunde vidne om, at de noget misforstaar deres Stilling. Jeg kan og vil ikke indlade mig paa nogen Diskussion med dem. Skulde man imidlertid her i Rigsdagen eller fra nogen anden ansvarlig Side tro paa et eneste Punkt af, hvad der er sagt om eller mod mig, og derfor ønske Oplysninger af mig, skal de blive givet. Jeg er rede til at give alle herhenhørende Oplysninger.

Jeg skal her nøjes med at fastholde hvert Ord, jeg har sagt paa Generaltorsamlingen i Aarhus. Jeg skal, for at der ikke kan være nogen som helst Tvivl, gentage min Paastand og meget stærkt pointere, at hverken jeg eller den øvrige Bestyrelse vidste noget som helst om Størrelsen af de Beløb, der var opsagt, eller som skulde udbetales i Overskudsbetaling, før den 11. April. De Oplysninger, vi da fik, forandrede med eet Slag hele den Fremgangsmaade, vi havde tænkt at følge. Jeg kan yderligere tilføje, at jeg indtil Direktørernes Erklæring forelaa, heller ikke har troet, at Nationalbanken og Bankspektøren havde vidst det. Men den siger nu, at der forelaa en Opgørelse om 14 $\frac{1}{4}$ Million, der skulde udbetales, og denne Opgørelse dannede Grundlaget for Forhandlingerne med Nationalbanken, der resulterede i Nationalbankens Tilsagn om et Laan paa 25 Millioner. Altsaa Nationalbanken og Bankspektøren maa have kendt den.

Som jeg før sagde, Hjælpeaktionen af

Januar, Februar og Marts er en meget væsentlig Grund til, at Rekonstruktionen ikke lykkedes, da Befolkningen ikke kunde følge med. Regeringens Hovedorgan er meget ivrigt efter at fastslaa, at der var saa mange andre Veje at gaa end den, vi gik, og at der er handlet klodset. Jeg kan se, hvad den Kritik kan bruges til, thi deri ligger et delvis Forsvar for den ulyksalige Hjælpeaktion af Januar, Februar og Marts. Jeg har sagt, at der ingen anden Fremgangsmaade var mulig. Jeg paastaar, at der heller ikke for os blev foreslaaet nogen anden Fremgangsmaade, som vi kunde acceptere, og der er heller ikke senere fremkommet Forslag om nogen anden Fremgangsmaade, som overhovedet var mulig. Og det vil der heller ikke komme, thi der var ingen anden Fremgangsmaade.

Man har sagt, at Planen var klodset. Det kan altid diskuteres, men jeg vil dog gerne fremhæve følgende Kendsgerning. Den var vedtaget enstemmigt af Bankens Bestyrelse og af Bankens Repræsentantskab. Bankens Direktion kunde ikke anvise nogen bedre, som Bestyrelsen mente at kunne følge. Den var vedtaget enstemmigt af samtlige danske Andelsorganisationers Udsendinge, deriblandt Arbejdernes Andelsboligforening, enstemmigt af Slagteriernes Bestyrelse og med stor Majoritet af Slagteriernes Repræsentantskab, enstemmigt af Mejeriernes Bestyrelse og næsten enstemmigt af Mejeriernes Repræsentantskab. Nationalbanken kendte Planen og billigede den, idet den var villig til at yde os nogen Kredit udover de 25 Mill. Kr., saa længe vi forsøgte, om Planen kunde gennemføres. Det forekommer mig ogsaa, at den blev rost i samtlige Partiers Blade. Jeg har nævnt disse Argumenter for at vise, at da den blev fremsat, havde den Tilslutning fra alle Sider.

Den højtærede Statsminister har tidligere brugt meget kraftige Ord om mislykkede Rekonstruktioner, hvor man ikke var gaaet til Bunds, og de Erfaringer, vi senere har gjort, viser, at Rekonstruktioner, der ikke gaar til Bunds, i alt Fald som oftest, mislykkes. Da nu den Hjælpeaktion, der fandt Sted i Januar, Februar, Marts Maaneder, har spillet en saa stor Rolle, og da Offentligheden ikke forstaar, hvorledes man paa de Tidspunkter kunde sige, at der var 13 $\frac{1}{2}$ Million i Behold, det vil sige lige til den 20. Marts, da Generalforsamlingen i Aarhus afholdtes, medens man 6 Uger efter maatte sige, at der kun var 3 Millioner i Behold, og at man endda ikke var naaet til Bunds, idet man havde taget Forbehold overfor visse Engagementer, skal